

Arrest

nr. 264 218 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart een etnische Arabier en van onbepaalde nationaliteit te zijn en afkomstig van het eiland Abou Moussa in Iran, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 augustus 2019.

1.2. Op 12 november 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 21 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus,

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Arabier geboren op 2 maart 1991, afkomstig uit het eiland Abou Moussa (Iran), waar u behalve een verblijf van 2009 tot 2014, toen u in Qish verbleef, steeds woonde en werkte, en bent u staatloos. Uw eiland wordt sinds 1971 door Iran bezet. Sindsdien worden de oorspronkelijke Arabische bewoners, veelal soennieten, op alle vlakken, zoals bijv. huisvesting en werkgelegenheid, gemarginaliseerd en op basis van hun etnische origine en hun religieuze (soennitische) overtuiging gediscrimineerd. Ook u leed hieronder. Net zoals de andere Arabieren op uw eiland kreeg u geen identiteitsdocumenten. Het enige document waarover u beschikte was een soort leeftijdsschattingcertificaat, uitgereikt door de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten, waartoe het eiland oorspronkelijk behoorde. Functionarissen van de Emiraten kwamen af en toe naar het eiland om dergelijke certificaten uit te reiken. In Abou Moussa had u geen enkele toekomst. Begin 2016 besloot u dan ook uw eiland te verlaten op zoek naar een betere toekomst. U trok via Kish en Bandar Abbas naar Turkije. U bleef ongeveer een jaar in Istanbul en ondernam intussen verschillende pogingen om in Griekenland te geraken. Bij uw vijfde poging ergens begin 2017 lukte het om in Griekenland te geraken. Via Italië en Frankrijk reisde u verder naar Duitsland, waar u om internationale bescherming verzocht. Uw asielverzoek werd er afgewezen. Vanuit Duitsland reisde u door naar België, waar u op 8 augustus 2019 opnieuw om internationale bescherming verzocht. In december 2019 begon u naar de protestantse kerk in Luik te gaan. Rond deze periode had u een gebroken been waardoor u niet geconcentreerd was om Pasen te vieren. U liet zich op 24 oktober 2020 dopen. U vreest dat u bij terugkeer door uw bekering verworpen zal worden door uw familie, gehaat zal worden door de samenleving en opgehangen zal worden. Bovendien kan u niet terug omdat u geen vaderland heeft waardoor u geen enkele mogelijkheid heeft op een waardig leven.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een leeftijdsschattingcertificaat, uitgereikt door het ministerie van Gezondheid van de Verenigde Arabische Emiraten op 16 december 1991; een filmpje waarop uw bedlegerige vader te zien is en dat u neerlegde om aan te tonen dat u geen documenten van uw vader kon vragen; twee filmpjes waarop een niet nader omschreven dorp te zien is; een foto van een persoon aan zee; Belgische medische attesten ter staving van uw gebroken knie; een attest d.d. 23 november 2020 waaruit blijkt dat u door een psycholoog wordt gevolgd; en foto's van uw doopsel. Uw advocate stuurde op 10 en 11 november 2020 twee mails waarin ze de redenen waarom u om internationale bescherming verzoekt samenvat, waarin ze verwijst naar algemene informatie over het eiland Abou Moussa en waarin ze tevens een video over uw doopsel bezorgt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U legde weliswaar een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog. Hieruit blijkt echter niet dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit bevestigde u overigens zelf. U verklaarde immers dat er volgens u geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u uw herkomst uit het eiland Abou Moussa niet aannemelijk gemaakt. U legde hierover immers tegenstrijdige verklaringen af. Toen u gevraagd werd of u altijd op het eiland gewoond heeft,

antwoordde u affirmatief en voegde u hieraan toe dat u soms naar andere eilanden ging. Gevraagd om te verduidelijken om welke eilanden het ging, antwoordde u dat u soms naar de Grote en Kleine Tunbs trok en vermeldde u niet dat u geruime tijd op het eiland Kish woonde. U herhaalde hierna dat u heel uw leven op Abou Moussa woonde en dat u het eiland in 2016 verliet (CGVS, p. 5). Toen u gevraagd werd of u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland gelijkaardige verklaringen had afgelegd, beweerde u aanvankelijk meermaals dat dit het geval was en dat alles exact hetzelfde was. Plots echter zei u dat u ook lange tijd, i.e. van 2009 tot 2014, in Kish, in het Arabisch Qais – zoals in uw familienaam al-Qaisi –, had gewoond (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, beweerde u eerder gezegd te hebben dat u ook naar andere eilanden ging. Erop gewezen dat u toen enkel de Grote en Kleine Tunbs vermeldde, repliceerde u op weinig overtuigende wijze dat u toen misschien de vraag niet goed had begrepen. Dat u toen wel trips naar het onbewoonde eiland Kleine Tunbs vermeldde, maar geen jarenlang verblijf in Kish, is niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit uw verklaringen afgelegd in Duitsland dat u in Kish woonde en dat u dit eiland als 'uw' eiland beschouwde (VIB Duitsland, Anhörungsniederschrift, seite 2-3). U vermeldde terloops wel het eiland Abou Moussa, maar nergens uit uw verklaringen in Duitsland blijkt dat u er gewoond zou hebben (VIB Duitsland, Anhörungsniederschrift, seite 6). Gelet op deze tegenstrijdige verklaringen over uw verblijf in Abou Moussa kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit dit eiland.

Dit blijkt tevens uit het feit dat er niet de minste authenticiteitswaarde gehecht kan worden aan de door u neergelegde kopie van het leeftijdsschattingscertificaat, dat volgens u door de Verenigde Arabische Emiraten zou zijn uitgereikt. Naast het feit dat het een kopie betreft waardoor de bewijskracht ervan sowieso beperkt is en naast het feit dat nergens uit uw Duitse asiëldossier blijkt dat u dit attest aldaar zou neergelegd hebben (VIB Duitsland, Anhörungsniederschrift, seite 2), stemmen uw verklaringen over dit attest immers niet overeen met de inhoud ervan. U, die verklaarde geboren te zijn op **2 maart 1991**, zou dit attest **gekregen hebben toen u zes jaar** was. Toen kwam er een instantie vanuit de Emiraten om op basis van de door hen ingewonnen inlichtingen over de aanwezige kinderen hun leeftijd te schatten waarop ze het leeftijdsschattingscertificaat opstellen (CGVS, p. 8-9). Uit het door u neergelegde certificaat blijkt evenwel dat het **opgesteld werd op 16 december 1991** en dat **de leeftijd van de ingeschatte persoon zeven jaar** was, hetgeen veronderstelt dat de ingeschatte persoon rond 1984 zou zijn geboren. Gelet hierop kan er aan dit certificaat geen enkele waarde gehecht worden, temeer daar uw beweringen dat de Iraanse autoriteiten dit certificaat, dat in het Arabisch werd opgesteld en aldus onverstaanbaar is voor de gemiddelde Iraniër, zouden aanvaarden als identificatiemiddel waarmee u naar andere Iraanse eilanden kon reizen, onwaarschijnlijk overkomen (CGVS, p. 9). Aangezien er aan dit document geen enkele waarde kan gehecht worden en aangezien u beweerde dat u dit document heeft gekregen omdat u als staatloze op het eiland Abou Moussa bent geboren, wordt wederom de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Abou Moussa fundamenteel ondermijnd.

Dit wordt verder bevestigd doordat u geen enkel overtuigend bewijs neerlegde van uw beweerde herkomst en verblijf in Abou Moussa. Tijdens uw onderhoud werd u gevraagd om foto's op te sturen van familieleden, die in Abou Moussa verblijven, waaruit perfect af te leiden valt dat ze in Abou Moussa zijn. Er werd onder meer gesuggereerd om een foto te nemen voor een monument waarop duidelijk Abou Moussa geschreven staat. Er werd tevens gevraagd om aan te tonen dat de gefotografeerde personen daadwerkelijk familieleden van u zijn, door hun leeftijdsschattingscertificaten neer te leggen en door foto's neer te leggen waarop zowel de gefotografeerde familieleden en u te zien zijn (CGVS, p. 11). U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS, p. 20). Na uw onderhoud stuurde u een filmpje van uw bedlegerige vader en twee filmpjes van enkele huizen in een niet te identificeren nederzetting. Uit niets blijkt echter dat deze filmpjes in Abou Moussa of überhaupt in Iran werden gefilmd. Bovendien legde u vooralsnog geen enkel leeftijdsschattingscertificaat van familieleden neer. Uw advocaat legde uit in haar mail d.d. 17 november 2020, waarin ze uitleg geeft over de door u neergelegde documenten, dat uw vader bedlegerig is waardoor het onmogelijk is om hem (identiteits)documenten te vragen. Aangezien u wel de filmpjes heeft kunnen verkrijgen, is deze uitleg waarom u noch documenten waarop duidelijk is dat u en uw familie in Abou Moussa verblijven of hebben verbleven noch identificatiedocumenten van familieleden kon neerleggen geenszins aannemelijk. Gelet op het ontbreken van enig overtuigend bewijs van uw afkomst uit Abou Moussa, wordt wederom de geloofwaardigheid van uw bewering dat u daadwerkelijk uit Abou Moussa afkomstig bent ernstig ondermijnd.

Opvallend is voorts dat u nauwelijks informatie had over de Iraanse kalender. Zelfs al had u nauwelijks tot geen contacten met Iraniërs, zoals u aanstipte, dan nog is het hoogst merkwaardig dat u niet eens de Iraanse kalender wist te hanteren. Zo wist u niet eens in welk jaar we volgens de Iraanse kalender zijn, noch kende u de maanden van de Iraanse kalender, noch wist u wanneer het Iraanse Nieuwjaar viel. U

erkende niets van Iran te kennen (CGVS, p. 2-3). Dat u hierover geen enkele informatie had, hoewel u uw hele leven in een door Iran gecontroleerd gebied zou gewoond hebben, overtuigt niet.

Tot slot slopen er nog twee opmerkelijke tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Daar waar u in Duitsland beweerde niet naar school te zijn geweest (VIB Duitsland, Anhörungsniiderschrift, seite 2), beweerde u op het Commissariaat-generaal dat u van uw zeven jaar tot uw dertien jaar naar een koranschool, met name de madrassa al-Qasimiyah, bent geweest (CGVS, p. 12). U verklaarde in Duitsland bovendien dat uw reis van Turkije naar Duitsland 5000 euro kostte (VIB Duitsland, Anhörungsniiderschrift, seite 3), terwijl u in België aangaf dat uw reis van Turkije tot Griekenland 500 euro, van Griekenland tot Italië 400 euro en van Italië tot Frankrijk 120 euro kostte (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u helemaal niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het geïsoleerde eiland Abou Moussa. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw asiërelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België als staatloze in Abou Moussa heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten van zwaarwichtige discriminatie die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan of aan het risico dat u ten gevolge van uw beweerde bekering aldaar bij terugkeer naar deze regio zou lopen. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw beweerde land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw beweerde religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in België.

U had immers een zo goed als onbestaande kennis over het protestantse christendom. Zo wist u niet eens tot welke stroming binnen het protestantisme de kerk die u frequenteert behoort (CGVS, p. 4). Voorts had u geen enkel idee van wat Pasen precies inhoudt. Volgens u is Pasen de dag waarop Jezus komt en waarop hij verklaard heeft dat hij de Messias is. Gevraagd welke gebeurtenis in het parcours van Jezus Christus op Pasen gevierd wordt, herhaalde u dat hij toen verklaard heeft dat hij de Messias is, maar moest u erkennen hierover niet meer te weten. Gevraagd of u Pasen in 2020 gevierd had, meende u te denken van niet, omdat u die dag moest werken. U herinnerde zich niet of Pasen voor, tijdens of na de eerste lockdown viel. U rechtvaardigde uw gebrekkige kennis over het paasfeest doordat u in België een gebroken been had gehad waardoor u met krukken moest lopen en in die periode niet geconcentreerd was. U erkende evenwel niet te weten of Pasen werd gevierd in de periode waarin uw been was gebroken (CGVS, p. 17). Uit de door u neergelegde medische attesten blijkt in dit verband dat u in februari 2020, dus voor het paasfeest, al geen krukken meer nodig had en mobiel was. Uw rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis over het paasfeest kan bijgevolg niet overtuigen. Door uw ontbrekende kennis over Pasen, hoewel Pasen het belangrijkste christelijke feest is waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis, wordt herdacht en gevierd, wordt op zich reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering tot het christendom ernstig ondermijnd. Dit blijkt ook uit uw ontbrekende Bijbelkennis. U werd gevraagd of u de Bijbel las. Hierop antwoordde u dat u de Bijbel in het Engels las, maar dat u probeerde een Bijbel in het Arabisch te verkrijgen, hetgeen vooralsnog niet was gelukt (CGVS, p. 18). Aan uw beweerde zoektocht naar een Bijbel in het Arabisch kan echter geen geloof gehecht worden: men kan immers op heel eenvoudige wijze een Bijbel in het Arabisch downloaden (zie bijv. www.bible.com). Erop gewezen dat het niet moeilijk is om een Bijbel in het Arabisch te vinden en dat een Bijbel op het internet gedownload kan worden, repliceerde u dat u een papieren versie wilde, omdat de Bijbel op een smartphone lezen moeilijker is. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom u in afwachting van het vinden van een fysiek exemplaar, wat volgens u niet eenvoudig was, niet minstens tijdelijk een online versie raadpleegde. Verder kon u, die, zoals aangehaald, beweerde de Bijbel in het Engels te lezen, niet aangeven wat uw lievelingstekst in de Bijbel is. Hiernaar gevraagd, antwoordde u immers enkel heel algemeen 'dat de deur naar vergiffenis altijd open is en dat het de religie van de vrede is'. Erop gewezen dat dit geen Bijbelteksten zijn, erkende u de Bijbel niet in de diepte gelezen te hebben en het niet te kunnen begrijpen. Gevraagd wie Paulus is, nochtans een notoir protagonist binnen het christendom, kwam u niet verder dan dat u dacht dat het een vriend van Jezus was en dat u dacht dat hij verhalen over Jezus heeft geschreven, maar erkende u verder niet te weten wat hij heeft gedaan. Ook over Petrus kon u niet meer zeggen dan te denken dat het een vriend van Jezus is en dat hij zeven of tien vrienden had (terwijl er in werkelijkheid twaalf apostelen zijn) (CGVS, p. 19).

Dat u op de meest eenvoudige vragen over uw beweerde geloof geen begin van antwoord kon formuleren, tast fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde interesse voor het christelijke geloof aan. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit het feit dat u niet wekelijks naar de kerk gaat – bijvoorbeeld als u iets dringends te doen heeft of als u moe bent, gaat u niet (CGVS, p. 18) – bezwaarlijk een diepgaande geloofsovertuiging kan blijken.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran, voor zover u aannemelijk heeft gemaakt van Iran afkomstig te zijn, zich zal manifesteren als christen of u als zodanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u in België gedoopt bent, zoals uit uw documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw doopsel documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw doopsel dient immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent uw geloofsbelijdenis, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat, voor zover u aannemelijk gemaakt heeft van Iran afkomstig te zijn, de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen evenmin bovenstaande beslissing wijzigen. De algemene informatie over het eiland Abou Moussa waarnaar uw advocaat in haar mails verwijst wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist, maar is inzake uw asielerzoek niet dienstig, aangezien u niet hebt aangetoond daadwerkelijk van Abou Moussa afkomstig te zijn. Dat u last had van een gebroken knie, staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van artikelen 48/3 tot artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Hij ontwikkelt het middel als volgt: "A) *Herkomst van de heer A.-Q. Het CGVS is van mening dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij afkomstig is van het eiland Abu Moussa. In dit verband dient het volgende te worden opgemerkt: 1. Het CGVS stelde slechts één of twee vragen over Abu Musa. Het CGVS heeft geen moeite gedaan om de aanvrager te vragen naar de geografie van het eiland, de geschiedenis ervan, de namen van de moskeeën, winkels, ziekenhuizen, het landschap dat er te vinden is. Hij wilde dus niet echt nagaan of verzoeker daar had gewoond. Het is dus wat al te snel om te beweren dat de aanvrager zijn afkomst "niet aantoon", terwijl hij niet echt de kans krijgt om dit aan te tonen (anders dan met documenten). 2. Verzoeker gaf toe dat hij een deel van zijn leven op het eiland Kish had gewoond. Hij legde uit dat hij verplicht was daar te wonen zodat zijn moeder, nu overleden, verzorgd kon worden: "ons eiland is erg geïsoleerd. Het nodige is er niet om de oude mensen te verzorgen. We zijn verplicht om naar daar te gaan voor verzorging en dan keren we terug."* Het eiland Kish is eveneens een Perzisch eiland waar de inheemse Arabieren een minderheid vormen, door de Iraniërs niet naar behoren in acht worden genomen en ook in afzondering leven op dit door Iran gekoloniseerde eiland.

De verzoeker zou er geen reëel belang bij hebben te beweren dat hij van Abu Musa afkomstig is en niet van Qish of omgekeerd. De situatie voor Arabieren is hetzelfde op deze eilanden in de Perzische Golf. Zij worden ook gediscrimineerd op deze eilanden en in Iran. De christelijke godsdienst van de aanvrager wordt ook niet aanvaard op dit eiland. Het feit dat verzoeker een deel van zijn leven in Kish heeft gewoond, is niet van invloed op de analyse van zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS heeft geen studie gemaakt van de behandeling van de Arabieren van de Perzische Golf-eilanden door de Iraanse autoriteiten. Het feit dat de internationale gemeenschap weinig belangstelling heeft voor de situatie van de Arabieren die van deze eilanden afkomstig zijn, ontslaat de administratie er niet van een grondig onderzoek naar dit onderwerp in te stellen. Voorts beweert het CGRA dat verzoeker aan de Duitse autoriteiten heeft verklaard dat hij afkomstig is van het eiland Kish. Verzoeker weet niet hoe hij de Duitse documenten in het administratieve dossier kan controleren, aangezien deze niet zijn vertaald en hij de taal niet goed genoeg spreekt. Dit document moet bij de analyse van zijn dossier buiten beschouwing worden gelaten. Vooral omdat verzoekster aan het CGVS het volgende verklaarde: "Ik heb hen gezegd dat ik geboren ben in Abou Moussa. Ik heb hen gezegd dat er een periode was dat ik daar gewoond heb. Misschien dat ik de tolk niet begrepen heb. Het was een Koerd die Arabisch kon. Misschien heeft hij het niet begrepen. Ik zei dat ik uit Abou Moussa was maar dat ik naar Kish ging." 3. Het CGVS bekritiseert ook verzoeksters gebrek aan kennis van de Iraanse cultuur. De motivering van het besluit is tegenstrijdig: enerzijds wordt in het besluit gesuggereerd dat verzoeker wellicht afkomstig is uit Iran of van het eiland Kish (dat tot Iran behoort), en anderzijds wordt verzoeker verweten dat hij geen Perzisch spreekt of de Iraanse kalender niet kent. Verzoeker heeft herhaaldelijk verklaard dat hij geen Iraniër is, maar afstamt van een familie van Arabieren die inheems zijn op het eiland Abu Musa. Het CGVS is niet op de hoogte van de geschiedenis van dit eiland en kan de verklaringen van verzoeker derhalve niet in de juiste context plaatsen. De soevereiniteit van dit eiland wordt betwist tussen Iran en de Arabische Emiraten. Sinds de jaren negentig heeft Iran zijn aanwezigheid op en controle over het eiland vergroot door nieuwe huizen, een luchthaven en winkels voor Iraanse ambtenaren te bouwen. De inheemse Arabische bevolking moet zich behelpen met het leven in een klein hoekje van het eiland, volgens de traditie, in zeer oude huizen en zij worden niet erkend als mensen die enige nationaliteit of burgerrechten hebben. De inheemse Arabieren op dit eiland zijn opzettelijk niet geïnteresseerd in de Iraanse cultuur van het volk dat hun eiland heeft gekoloniseerd. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen Iraniërs in zijn hart heeft en dat hij op een door Iran gecontroleerde plaats verbleef (CGVS, p.2: "we gaan niet naar hun kant, behalve als het nodig is (...) er is geen band tussen ons (...) we hebben geen festiviteiten met de Iraniers. Dat interesseert ons niet, wanneer hun festen vallen (...) we proberen die feesten niet te kennen, dat interesseert ons niet"). Voorts kon hij de uniformen van de soldaten van de Revolutionaire Garde beschrijven en de rol ervan uitleggen (CGVS, p.6). Hij noemde ook de naam van het Iraanse ziekenhuis op het eiland. "Mouschalafa abou moussa Al Iranien". In het bestreden besluit wordt de herkomst van verzoeker in twijfel getrokken op grond van het door het CGVS gestelde gebrek aan geloofwaardigheid met betrekking tot het door A.-Q. overgelegde leeftijdscertificaat. Uit zijn verklaringen blijkt echter over het algemeen dat hij bekend is met Abu Musa en zijn geschiedenis, de verschillende eilanden in de Perzische Golf en de vervolgingen waaraan de Arabieren blootstonden. Het feit dat hij geen identiteitsdocumenten heeft, ontslaat het CGVS niet van een grondiger analyse van zijn herkomst. De Arabieren van Abou Moussa willen niet beweren dat zij Iraniër zijn en identiteitsdocumenten krijgen. Zij zijn tegen de kolonisatie van hun eiland door Iran.. Het CGVS verstrekt geen informatie die op het tegendeel wijst. Integendeel, de OP heeft zelfs het volgende erkend: "Ik lees in het artikel dat u heeft opgestuurd, of ten minste uw advocate, een anekdote van een kind dat geboren werd in een ziekenhuis van het eiland, de Iraniers wilden hem een geboorteaakte geven, maar de vader weigerde. Dat wil toch zeggen dat de Iraniers documenten willen geven? Ja maar wij willen die documenten niet. We zijn geen Iraniers. Als we de Iraanse identiteitskaart aanvaarden, wat zullen we verkregen? We zullen onze identiteit verliezen. We hebben ons eiland verloren, we willen onze Arabische identiteit niet aanvaarden, we willen die bewaren" (CGVS, p.10). "Waarom laten de Iraniers jullie niet toe om naar de Emiraten te gaan en u daar te vestigen? We mogen ons eiland niet verlaten. Als we het verlaten, mogen we niet terug. Op dat moment verliezen we het eiland en dan zullen er geen Arabieren meer zijn. We ondergaan de druk van de kolonisten. Ze zeggen voortduren dat we weg moeten." (CGVS, P.II). Verzoeker verklaart verder dat hij geen leeftijdscertificaten van zijn familieleden kan overleggen omdat zijn vader zeer oud is, zijn moeder is overleden en hij geen goede verstandhouding heeft met zijn broers en zussen in zijn land van herkomst (CGVS, blz. 12). Hij heeft verschillende keren om deze documenten gevraagd, maar niemand geeft hem antwoord. 4. Hij heeft doorlevend en spontaan verklaringen afgelegd over zijn leven in het eiland: "we leven in de marge, we hebben geen enkel recht, we kunnen alleen maar vissen. We lijden door het religieuze racisme, door het etnische racisme, we zijn echt een kleine minderheid. We hebben geen enkele toekomst. Om een identiteit te verkrijgen, daarom kwam ik naar Europa om asiel aan te vragen. Het is moeilijk om een heel leven door te maken zonder identiteit.

Zelfs hier, als de mensen vragen naar mijn origines, dan is het moeilijk om dat uit te leggen, de mensen begrijpen niet dat ik geen identiteit heb, geen vaderland, etc." (CGVS, p.14). Dan kan u me nu vertellen waarom u Iran verlaten heeft en waarom u niet naar Iran kan terugkeren. Vertel chronologisch en vermeld ook namen. Vertel duidelijk zodat ik uw verhaal begrijp. Ik nam de beslissing om te vertrekken. We zijn geboren in een uithoek waar er geen vaderland is, we hebben geen loyaliteit ten aanzien van een land. Het is mijn lot dat God me liet geboren worden op die plaats. Ons eiland is bezet door Iran, we hebben geen enkel recht in Iran. We hebben geen enkele mogelijkheid om een waardig leven te leiden. We hebben geen mogelijkheid om onze rechten op te eisen. We lijden van etnisch racisme, van religieus racisme, van de onderdrukking door de Iraanse autoriteiten, ze leggen hun wetten op. We hebben geen recht op onze petroleum, op ons gas. We hebben zelfs het recht niet om onze huizen te restaureren. We restaureren ze met modder. Om mijn leven te veranderen, zodat ik kan studeren, dat ik kan genieten van de democratie, om een betere toekomst te bouwen, een beter leven dan daar. Het belangrijkste is een vaderland verkrijgen zodat ik een vlag heb, zodat ik tot een vaderland behoor. We leefden ons leven zonder vaderland. Om terug te keren, ik heb geen vaderland om terug te keren. Ten (CGVS, p.15).

5. De aanvrager heeft weinig scholing. Hij ging naar een Koranschool tussen 7 en 13 jaar oud. Het CGVS verwijt verzoeker nog steeds dat hij niet heeft gezegd dat hij in Duitsland is opgeleid. Enerzijds is het Duitse asiëldossier niet vertaald, zodat het niet mogelijk is de verklaringen van de asielzoeker in Duitsland te verifiëren. Anderzijds heeft verzoekster wel verklaard dat het om een religieuze school gaat en niet om een gewone school. Hij verklaarde dat, indien hij inderdaad had gezegd dat hij in Duitsland niet naar school was geweest, hij had bedoeld dat hij nooit regulier onderwijs had genoten, d.w.z. een andere dan religieuze opleiding. Door deze tegenstrijdigheid kan de herkomst van de verzoeker niet in twijfel worden getrokken. Bovendien heeft het CGVS geen grote tegenstrijdigheden gevonden tussen zijn verklaringen in Duitsland en in België.

6. Voor het geval dat Uw Raad eraan twijfelt, wenst verzoeker duidelijk te maken dat hij geen onderdaan is van de Arabische Emiraten. Zeer weinig mensen uit de Arabische Emiraten vragen in Europa internationale bescherming aan. Deze staat is veilig, stabiel, ontwikkeld en welvarend. De salarissen zijn hoog en onderdanen van deze staat worden zelden vervolgd door hun autoriteiten of door andere personen. Indien de heer A.-Q. een Emiraat was en naar Europa had willen komen, zou hij zijn gekomen via een studentenverblijf of om in België te werken. Ten slotte zij erop gewezen dat verzoeker geen Iraniër en geen Emiraat is. Er is geen aanwijzing dat hij een verblijfsvergunning heeft of de nationaliteit van een bepaalde staat bezit. Hij is ook bekend met het eiland Abu Musa. Uit al deze aanwijzingen blijkt dat hij staatloos is en van dit eiland afkomstig is. Het CGVS had derhalve moeten vragen naar zijn vrees in geval van terugkeer naar het eiland.

B) Bekering van de verzoeker tot het Christendom. Verzoeker was moslim en verklaarde dat hij in december 2019 van godsdienst was veranderd. Sindsdien gaat hij eenmaal per week naar een protestantse kerk. Hij was echter niet in staat om de mis bij te wonen tijdens de lockdowns. Hij legde het volgende goed uit: "in 2017, in augustus, halfweg het jaar ging ik naar Duitsland, ik passeerde langs Frankrijk, ik passeerde langs een kerk, ze hebben me heel veel geholpen. Begin 2017 onderweg naar Duitsland, in Frankrijk, passeerde ik langs een kerk. Ze hebben me geholpen, ze hebben me te eten gegeven. Ik bleef bij hen twee dagen. Vanaf dan begon ik het verschil te zien tussen hen en de moslims. Daarna ging ik naar Duitsland. Vanaf dan begon ik het christelijk geloof te zoeken. Vanaf toen begon ik de islam en het christendom te vergelijken. Sinds ik Europa binnenkwam is de islamitische doctrine voor mij onbelangrijk geworden. In Duitsland frequenteerde ik Duitsers, er was een atletiekroef en ze waren allemaal christen. Dat onthalt, dat heb ik niet ontdekt in Iran noch in de Arabische landen, dus niet bij de sjiïeten, niet bij de soennieten. (...) vanaf toen heb ik begrepen dat het christendom de juiste weg is, voor de vrede in het hart, het is de religie van het hard en van de liefde, zonder haat. In de islam vind je dat niet. Op het eiland waren we tussen hamer en aambeel, tussen sjiïeten en soennieten. Ik verkreeg geen hulp van de mensen daar." (CGVS, p.3). Het wordt niet betwist dat verzoeker op 24 oktober 2020 is gedoopt; "ik frequenteerde de kerk sinds 2019; het doopsel dat was geen keuze: het is de pastor die het doopsel vastlegt. Ik moest gedoopt worden in maart 2020, maar door de corona de kerk sloot. De pastor had de tijd niet om het doopsel daarvoor te doen. Daarna was de kerk open, ze zei: we kunnen het doopsel vastleggen wanneer wil je, ik zei: voor mij geen probleem. We woonden lessen bij na het gebed. De pastor gaf ons lessen over Jezus's leven, ze had het over de wetten, ik snapte niet alles. Mijn kennis van de Franse taal is nog zwak. Als u wil verifiëren, dan kan ik u het telefoonnummer van de pastor geven. Er is een video, heeft de advocaat u dat opgestuurd? Ja. Ik heb het gezien." (CGVS, p. 13). Hij spreekt niet goed Frans en verstaat dus de preek van de dominee niet. Hij lijdt psychisch en heeft concentratieproblemen. Het is moeilijk voor hem om zich te concentreren op de teksten van de Bijbel alleen. Een certificaat van psychologische followup werd ingediend bij het CGVS. Verzoeker betwist niet dat zijn kennis van de Bijbel en van het leven van Jezus ten tijde van de hoorzitting van het CGVS nog onvolledig was; Deze omstandigheid verandert echter niets aan het feit dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij graag naar de kerk gaat en dat hij de waarden van de protestantse godsdienst heeft begrepen, die volgens hem liefde, delen en solidariteit zijn.

Het was deze solidariteit, de vrijgevigheid van de andere parochianen en het gevoel bij deze gemeenschap te behoren, die hem ervan overtuigden zich te laten dopen. De aanvrager is zeer goed geïntegreerd in deze kerk en dit is geen opportunistische bekering. "als ik naar de kerk ga, zie ik de mensen lachen, hoe ze me onthalen. Wanneer ik daar ben, legt de pastor de gamakken uit van die religie. De weg van de vergiffenis is altijd open. God en de Messias helpen ons altijd. Dat geeft me rust. Dat verandert de manier waarop ik denk. Mijn leven is makkelijker geworden in Europa » (CGVS, p. 18). Het CGVS vergeet ook dat de kerken gesloten waren tijdens de coronavirus pandemie in 2020. Verzoeker had in deze periode opportuniteit om religieuze feesten of missen bij te wonen, en dus ook niet om het paasfeest bij te wonen. Hij woont ook in een centrum met andere Arabieren met wie hij dergelijke festiviteiten uiteraard niet kan delen. In geval van terugkeer zal de verzoeker niet worden vervolgd omdat hij kennis heeft van de Bijbel, maar omdat hij beweert christen te zijn. Indien de verzoeker terugkeert, vreest hij niet alleen de reactie van de Iraanse autoriteiten, maar ook die van zijn familie, die hem zou kunnen afwijzen. Deze vrees voor vervolging werd niet grondig geanalyseerd. ».

Verzoeker vraagt in hoofdorde erkend te worden als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in nog meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

Verzoeker legt op 8 oktober 2021 een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waarin hij video's over Abou Moussa toelicht die per USB-stick ter terechtzitting worden bijgebracht en landeninformatie bijbrengt met betrekking tot het soevereiniteitsgeschil tussen de Arabische Emiraten en Iran over verschillende eilanden in de Perzische Golf. Hij voegt ook een "certificat de baptême van de Paroisse de la Rédemption" in Luik van 25 oktober 2020 toe aan de aanvullende nota.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn van het eiland Abu Musa, dat sinds 1971 onder de controle staat van Iran maar nog steeds betwist gebied is tussen Iran en de Verenigde Arabische Emiraten.

Hij verklaart van Arabische etnie en staatloos te zijn en in de periode van 2009 tot 2014 ook op het eiland Qish te hebben verbleven. Verzoeker verklaart dat de oorspronkelijke Arabische bewoners op verschillende vlakken, zoals werkgelegenheid en huisvesting, gediscrimineerd worden omwille van hun etnische origine en hun soennitische geloofsovertuiging. Hij verklaart als Arabier op het eiland geen identiteitsdocumenten te hebben gekregen, maar enkel een leeftijdsschattingcertificaat uitgereikt door autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten die soms naar het eiland kwamen om dergelijke certificaten uit te reiken. Omdat hij er geen toekomst had vertrok verzoeker uit Abu Musa en trok hij via Qish en Bandar Abbas naar Turkije. Na een jaar in Istanbul te hebben verbleven reisde hij in 2017 via Griekenland, Italië en Frankrijk naar Duitsland waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Zijn verzoek werd afgewezen en verzoeker reisde door naar België waar hij op 8 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verbleef in het asielcentrum van Luik en begon naar de protestantse kerk in deze stad te gaan en liet zich op 24 oktober 2020 dopen. Verzoeker vreest omwille van zijn bekering door zijn familie verworpen te worden en door de samenleving op het eiland gehaat en opgehangen zal worden (notities PO, p. 16).

5.3. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer:

- een kopie van een leeftijdsschattingcertificaat, uitgereikt door het Ministerie van Gezondheid van de Verenigde Arabische Emiraten op 16 december 1991;
- een attest van 23 november 2020 van psychologe G.C. waarin wordt gesteld dat sinds 7 juli 2020 verzoeker psychologisch opgevolgd wordt;
- medische attesten van dr. S.F. dd. 15 november 2019, 17 december 2019 en 14 februari 2020 met betrekking tot het letsel aan zijn knie en de kinesithérapie die hij als gevolg daarvan moest volgen;
- een foto van een persoon aan zee;
- foto's van de doopplechtigheid van verzoeker;
- een filmpje waarop een man in een bed is te zien waarvan verzoeker stelt dat hij zijn vader is;
- twee filmpjes waarop een niet nader omschreven dorp is te zien;

Respectievelijk twee dagen voor en daags voor het persoonlijk onderhoud dat plaats vond op 12 november 2020, werd door verzoekers advocaat per email verdere toelichting gegeven over het eiland Abu Musa, waarvan verzoeker afkomstig verklaart te zijn en wordt verder ook gewezen op het feit dat er geen gebedsplaatsen zijn voor protestanten op het eiland, dat Christenen er niet welkom zijn en, net zoals in Iran, kunnen worden opgesloten. Op 11 november 2020 wordt door de advocaat van verzoeker een email gestuurd met vijf video filmpjes. In de email wordt per video een korte Engelse vertaling gegeven van wat in de video's wordt gezegd of wat er te zien is.

Zoals hierboven reeds uiteengezet wordt in de aanvullende nota die door verzoeker ook ter terechtzitting wordt neergelegd verdere informatie verstrekt met betrekking tot Abu Musa en wordt een beschrijving gegeven van het video materiaal dat op de usb-stick staat die eveneens ter terechtzitting wordt neergelegd.

5.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van het eiland Abu Musa, zoals hij beweert. Verwerende partij komt tot deze conclusie op basis van vijf elementen: (1) verzoeker zegt tijdens het persoonlijk onderhoud initieel dat hij altijd op het eiland Abu Musa gewoond heeft en soms naar Grote en Kleine Tunbs ging en maakt geen melding van het eiland Qish. Plots verklaart hij evenwel dat hij ook lange tijd op het eiland Qish had gewoond, terwijl het niet aannemelijk is dat hij voordien wel trips naar de onbewoonde eilanden Grote en Kleine Tunbs maar niet naar het bewoonde Qish zou vermeld hebben. Bovendien verklaarde hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland dat hij in Qish woonde en dit als zijn eiland beschouwde en Abu Musa slechts terloops vermeldde maar niet verklaarde dat hij er woonde; (2) Zijn verklaringen over het door hem neergelegde leeftijdsschattingcertificaat stemmen niet overeen met de inhoud ervan. Hij verklaart dat hij op 2 maart 1991 geboren werd en dat hij zes jaar was toen hij het kreeg van de instantie van de Emiraten die naar het eiland gekomen was. Het document is evenwel opgesteld op 16 december 1991 en de geschatte leeftijd van de persoon in kwestie is zeven jaar, wat impliceert dat deze persoon in 1984 is geboren; (3) verzoeker legt geen enkel overtuigend bewijs neer van zijn beweerde herkomst en verblijf in Abu Musa, nu uit de filmpjes die hij neerlegt niet kan blijken dat deze in Abu Musa zijn gemaakt en hij geen enkel leeftijdsschattingcertificaat van familieleden kan voorleggen; (4) hij heeft nauwelijks informatie over de Iraanse kalender en (5) verzoeker verklaart in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland niet naar school te zijn geweest en dat de reis van Turkije naar Duitsland 5000 euro kostte, terwijl hij bij het CGVS van zijn zeven tot 13 jaar naar een koranschool, de madrassa al-Qasmimiyah te zijn geweest en dat zijn reis van Turkije naar Duitsland 500 euro, van Griekenland tot Italië 400 euro en van Italië tot Frankrijk 120 euro kostte.

De Raad wijst er op dat om verzoekers nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen, het essentieel is om duidelijkheid te verkrijgen over verzoekers land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf. Uit de definitie van vluchteling volgt dat om als vluchteling te worden erkend de verzoeker zich omwille van een gegronde vrees voor vervolging buiten het land van zijn nationaliteit moet bevinden en zich niet op de bescherming van dat land kan of wil beroepen omwille van deze gegronde vrees of indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet hebben de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit van de verzoeker vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van het relaas van de verzoeker, tenzij deze een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De Raad stelt vast dat met betrekking tot zijn identiteit, het enige document dat hij neerlegt de kopie van een leeftijdsschattingcertificaat uitgereikt door het Ministerie van Gezondheid van de Verenigde Arabische Emiraten van 16 december 1991 betreft. Hieraan wordt door verwerende partij geen authenticiteitswaarde gehecht omdat hij het een kopie betreft, hij dit document niet heeft voorgelegd aan de Duitse asielinstanties en dat de inhoud ervan niet overeenstemt met zijn verklaringen. Zo aan kopieën slechts beperkte bewijswaarde kan worden gehecht, kan hieraan niet als dusdanig elke bewijswaarde worden onzegd, en moeten documenten samen met verzoekers verklaringen moeten worden beoordeeld. De Raad stelt evenwel vast dat, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing, de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn leeftijd niet overeenstemmen met het door hem voorgelegde document.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geboren is op het eiland Abu Musa op 2 maart 1991 (notities PO, p. 2). Uit de vertaling van het door verzoeker neergelegde leeftijdsschattingcertificaat (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) blijkt dat dit document is afgeleverd door de Directie voor preventieve medische zorg van het Ministerie van Gezondheid van de Verenigde Arabische Emiraten, district El Sharjah en als datum 16 december 1991 draagt. Verder wordt in het document vermeld dat het om een *“attest van het schatten van de leeftijd”* gaat en dat de persoon met de naam S.A. *“via een virtueel onderzoek en de röntgenfoto's op de bovenvermelde persoon, blijkt dat zijn leeftijd ongeveer is: zeven jaar”* en dat het attest aan hem werd afgeleverd op zijn aanvraag. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker, gevraagd sinds wanneer hij het document heeft *“sinds mijn zes jaar”* en gevraagd hoe hij dat document heeft verkregen: *“Op het eiland is een departement voor de Arabieren. Er is een organisatie die komt van de Emiraten, Shariyah, ze komen, ze schatten de leeftijd van de kinderen. De groep mensen komt, ze schatten de leeftijd, ze nemen inlichtingen over de kinderen, ze vullen dat document aan, dat wordt beschouwd als een identiteitsdocument. Ze overhandigen ons dat document”* (notities PO, p. 8-9). Hieruit blijkt dat volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hij het document zou hebben gekregen in 1997 en dat hij volgens het document op 16 december 1991 ongeveer zeven jaar werd geschat, wat impliceert dat hij in 1984 zou moeten geboren zijn. De Raad kan slechts vaststellen dat zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn leeftijd en het ogenblik waarop hij het document in zijn bezit zou gekregen hebben, in het geheel niet overeenstemmen met de inhoud van het door hem voorgelegde document. Bovendien blijkt uit de notities van het gehoor dat van hem werd afgenomen door de Duitse asielinstantie dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland geen enkel document voorlegde met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit (zie administratief dossier, landeninformatie, stuk 4, *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*, Az: 7168898 – 439, Seite 2). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum en de datum waarop hij het voormelde document kreeg en de inhoud van dit document. In zoverre verzoeker opwerpt dat hij niet weet hoe hij de Duitse documenten in het administratief dossier kan controleren, aangezien deze niet zijn vertaald en hij de taal niet spreekt, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal ertoe verplicht de bronnen waarop hij zich beroept te vertalen naar de proceduretaal en dat verzoeker verder niet concreet aantoonde dat het voor hem onmogelijk was om kennis te nemen van de inhoud van dit stuk, desnoods via derden of met behulp van een tolk, zeker nu het om een officiële landstaal in België gaat.

Dat dit document bij de analyse van zijn dossier buiten beschouwing moet worden gelaten, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor bij de Duitse asiendiensten verklaart dat hij op het eiland Qaish woonde en dat dit eiland van naam veranderde na de Iraanse machtsovername in Kish en dat verzoeker slechts één keer naar Abu Musa verwijst in antwoord op de vraag of zijn ouders gedurende hun hele leven op het eiland Kish hebben gewoond. Uit het gehoorverslag van de Duitse asielinstanties blijkt dat hij hierover verklaart dat er Nederlanders en Engelsen zijn die kunnen bewijzen dat het eiland alleen door Arabieren werd bezet en dat er toen de sjeiks in die tijd op deze eilanden regeerden, er zelfs een eiland Abumusa is en dat de Duitsers ongeveer 60 jaar geleden op deze eilanden reageerden waarna hij stelt dat *“zoals gezegd, ons eiland heet Qais”* (zie administratief dossier, landeninformatie, stuk 4, *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge*, Az: 7168898 – 439, Seite 2). Uit niets kan blijken dat verzoeker verklaarde op het eiland Abu Musa gewoond te hebben. Integendeel blijkt uit dit verslag dat hij toen verklaarde steeds op het eiland Qais/Kish te hebben gewoond. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over het eiland waar hij verbleef en daarmee in gebreke blijft duidelijkheid te scheppen over zijn werkelijke verblijfplaats tot voor zijn vertrek uit Iran.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat verzoeker verschillende keren werd gewezen op het belang van het voorleggen van bewijs van zijn herkomst van en verblijf in Abu Musa (notities PO, p. 11, 12, 20) en in het bijzonder de leeftijdsschattingcertificaten van zijn familieleden. Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot deze documenten *“Het zou kunnen dat ze me dat niet geven, ik ben al lang niet meer in contact met hen. Mijn moeder is gestorven. Mijn broers en zussen zullen me dat niet geven, mijn band met hen is niet goed”* (notities PO, p. 12). Verzoeker verklaart wel nog in contact te zijn met zijn vader (*idem*). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing kan uit het filmpje van verzoekers bedlegerige vader en twee filmpjes van enkele huizen in een niet te identificeren nederzetting die hij overmaakte aan verwerende partij na het persoonlijk onderhoud, niet worden opgemaakt dat deze filmpjes werden gemaakt in Abu Musa of in Iran. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker op deze plaats zou gewoond hebben. Verzoekers advocaat licht in de email van 17 november 2020 nog toe dat hij geen documenten kon verkrijgen van zijn vader omdat deze bedlegerig is, lijdend en seniel en dat hij niet begrijpt wat hem gevraagd wordt. Evenwel stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker er blijkbaar wel in geslaagd is om filmpjes te laten opsturen en dat hij dus wel degelijk in contact moet gestaan hebben met een andere persoon die hem het filmpje van zijn vader kon bezorgen, zodat geen verklaring voorligt waarom hij geen enkel bewijs kan voorleggen, minstens met betrekking tot zijn vader waaruit duidelijk kan blijken dat deze laatste in Abu Musa verblijft of er heeft verbleven.

Ook de filmpjes op de door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde usb-stick bevatten geen elementen die aantonen dat verzoeker van het eiland Abu Musa afkomstig is en er verbleven heeft. Volgens de toelichting in de aanvullende nota werd de video van de luchthaven van Abu Musa gefilmd door een vriend en is het opschrift Abu Musa helemaal aan het begin van de video aan de ingang van het vliegveld te zien. Verwerende partij erkent dat het opschrift Abu Musa te zien is, maar merkt op dat hieruit geenszins kan blijken dat verzoeker zelf er verbleven heeft. De Raad stelt vast dat op de video het opschrift Abu Musa inderdaad te zien is, maar dat hieruit, noch uit de rest van het filmpje kan worden afgeleid dat verzoeker er gewoond heeft. Volgens de aanvullende nota van verzoeker toont een tweede video een vriend van verzoeker, S.A.H., die een route uitstippelt richting Abu Musa en het volgende zegt in het Arabisch: *“Goedemorgen, hier is het door Iran bezette eiland Abu Musa, de plaats waar S.A.-Q. woonde en waar ik momenteel woon, ik wens dat mijn stem de wereld bereikt, dat wij al jaren mensen zijn die van onze rechten zijn beroofd en S. is de eerste van de bezette eilanden die Europa heeft bereikt zodat onze stem de wereld bereikt, dit is het eiland Abu Musa”*. De derde video werd volgens de aanvullende nota eveneens gemaakt door de vriend van verzoeker en worden de woningen van Abu Musa erin gefilmd. Hij verklaart hierin volgens de aanvullende nota het volgende: *“Ik spreek tot u vanaf het bezette eiland Abu Musa, de plaats waar S. A. Q. vroeger woonde, en zoals u kunt zien, worden wij vanuit onze privé-woningen beroofd van onze meest elementaire rechten, zoals de toegang tot zuiver water en tot huisvesting. We hebben niet langer vrijheid van mening en meningsuiting, en we hebben niet het recht om het vrije internet te gebruiken, en ik hoop dat mijn stem de wereld bereikt, en wij zijn mensen die beroofd zijn van hun rechten en waardigheid, en we willen leven zoals andere mensen in vrijheid en vrede”*. De Raad stelt vooreerst vast dat de video's niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands maar slechts een vrije vertaling van wat de persoon in de video zou zeggen in het Arabisch.

De Raad is niet in de mogelijkheid na te gaan of de door verzoeker bijgebrachte vrije vertaling de correcte weergave is van wat de persoon in de video verklaart. Hoe dan ook kan uit deze verklaringen niet blijken dat verzoeker er tot zijn vertrek uit Iran verbleven heeft of van daar afkomstig is. De loutere verklaring van een vriend van verzoeker dat S.A.-Q. op Abu Musa heeft gewoond, kan daartoe niet volstaan, nu deze persoon bezwaarlijk als een objectieve bron kan worden beschouwd. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in de aanvullende nota kunnen deze video's, mede gezien de vaststellingen met betrekking tot het door hem neergelegde leeftijdsschattingscertificaat en zijn verklaringen met betrekking tot het eiland Kish zowel bij de Duitse als Belgische asielinstanties, de herkomst van verzoeker geenszins bevestigen, noch dat hij er tot zijn vertrek uit Iran in 2016 zou hebben verbleven. De Raad kan slechts vaststellen dat, de verklaringen van verzoeker over diens verblijf in Abu Musa en het eiland Kish dermate tegenstrijdig en incoherent zijn dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij van het eiland Abu Musa afkomstig zou zijn en dat hij verder geen duidelijkheid verschaft over zijn land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf.

Verder stelt de Raad vast dat blijkens de vertaling het leeftijdsschattingscertificaat, dit document zou zijn uitgegeven door het Ministerie van Gezondheid van de Verenigde Arabische Emiraten van de Verenigde Arabische Emiraten, dat verzoeker weliswaar verklaart dat hij geen verblijfsrecht heeft in de Verenigde Arabische Emiraten maar verder geen gewag maakt van een vrees voor vervolging vanwege de Verenigde Arabische Emiraten. Wel verklaart verzoeker dat het document dat hij heeft voorgelegd en dat door de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten is uitgereikt, hem geen toegang tot het grondgebied van de Verenigde Arabische Emiraten verschaft. Hij verklaart hierover *"Met dit document kan je daarmee naar de Emiraten gaan? Neen. We worden daar niet toegelaten. De Iraniërs laten ons niet gaan, we hebben geen toelating om naar de Emiraten te gaan. Als we de toelating hadden, dan hadden we misschien de nationaliteit genomen. Waarom laten de Iraniërs jullie niet toe om naar de Emiraten te gaan en u daar te vestigen? We mogen ons eiland niet verlaten. Als we het verlaten, mogen we niet terug. Op dat moment verliezen we het eiland en dan zullen er geen Arabieren meer zijn. We ondergaan de druk van de kolonisten. Ze zeggen voortdurend dat we weg moeten. Ze zeggen: jullie zijn Soennieten. Ga naar de Arabische land" en "Het is een theoretische mogelijkheid voor de Arabieren van Abou Moussa om zich te vestigen in de Emiraten? Neen. Waarom niet? Zelfs degenen die vertrokken zijn, sommigen hebben de nationaliteit verkregen en anderen niet. Waarom krijgen sommigen de nationaliteit en anderen niet? Sommigen hadden kennissen. Anderen zijn gekend door hun clan, hun stam. Het zijn degenen die veertig jaar geleden vertrokken zijn, wanneer de emiraten gesticht zijn. Degenen die 20 jaar geleden gegaan zijn, die hebben geen papieren gekregen. Omdat in die periode de Emiraten geen papieren gaven. Ze kunnen normaal leven, maar zonder papieren. Ze hebben geen verzekering, ze kunnen de staatsscholen niet frequenteren, ze kunnen geen eigendom hebben, ze leven van de visvangst"* (notities PO, p. 10-11). Hoewel verzoeker enerzijds verklaart dat Arabieren uit Abu Musa zich niet officieel kunnen vestigen in de Verenigde Arabische Emiraten, stelt hij dus anderzijds dat er mensen uit Abu Musa naar de Verenigde Arabische Emiraten zijn vertrokken en dat sommigen de nationaliteit hebben verkregen en anderen niet maar dat zij wel, zij het zonder papieren, in de Emiraten verblijven. Zo hieruit kan blijken dat verzoeker, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij afkomstig is van Abu Musa *quod non in casu*, mogelijk moeilijkheden zou ondervinden om zich te vestigen in de Verenigde Arabische Emiraten, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit volgens zijn verklaringen niet geheel onmogelijk zou zijn en dat hij verder geen gewag maakt van enige vrees die hij zou koesteren ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten. Uit dit alles kan niet blijken dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten heeft, zodat geen elementen voorliggen die verzoeker ervan zouden kunnen weerhouden contact op te nemen met de autoriteiten van de Emiraten om uitsluitel te krijgen met betrekking tot zijn nationaliteit of het ontbreken ervan.

Zoals reeds aangehaald, betwist verzoeker op geen enkele manier de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het door hem neergelegde leeftijdsschattingscertificaat in het verzoekschrift. In zoverre hij opwerpt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij over het algemeen bekend is met Abu Musa en zijn geschiedenis, de verschillende eilanden in de Perzische Golf en de vervolgingen waaraan de Arabieren blootstonden; hij het Iraanse ziekenhuis op het eiland kon noemen en dat hij doorleefde en spontane verklaringen heeft afgelegd over het leven op het eiland, kan dit naar het oordeel van de Raad de vermelde tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijf op het eiland Kish en Abu Musa niet vergoelijken en doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat met betrekking tot zijn identiteit, het enige document dat hij neerlegt de kopie van een leeftijdsschattingscertificaat uitgereikt door het Ministerie van Gezondheid

van de Verenigde Arabische Emiraten van 16 december 1991 betreft. Verzoeker beweert verder staatloos te zijn. In de email van verzoekers advocaat van 10 november 2020 opgenomen in het administratief dossier, wordt vermeld dat verzoeker een procedure tot erkenning als staatloze heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg in Luik en dat de zaak omwille van de gezondheidscrisis naar de rol is verwezen maar binnenkort opnieuw zal worden vastgesteld. Zij stelt verder uitdrukkelijk *“Wij wachten op het document van de ambassade van de Arabische Emiraten waarin wordt bevestigd dat de heer A.Q. niet de nationaliteit van dit land heeft, met name om deze procedure weer op gang te kunnen brengen”* (administratief dossier, email advocaat 10 november 2020). Het administratief dossier bevat verder een email van verzoekers advocaat van 24 november 2020 waarbij een kopie van het attest van de psycholoog en een bijkomende video gemaakt op het eiland Abu Musa wordt overgemaakt. In de begeleidende tekst van de advocaat wordt gesteld *“Mijn cliënt heeft ook stappen ondernomen om een afspraak te maken met de ambassade van de Arabische Emiraten en een document aan te vragen waaruit blijkt dat hij niet de nationaliteit van die staat heeft. Zijn maatschappelijk werker vertelde me dat dit enige tijd zou duren”* (administratief dossier, email advocaat dd. 24 november 2020). De email van een medewerker van het Croix-Rouge de Belgique dd. 23 november 2020 die aan voormelde email van de advocaat is gehecht, vermeldt het volgende *“Concernant la demande auprès de l'Ambassade des Emirats, Monsieur a rendez-vous mercredi 25/11/20 à la Mairie de quartier pour récupérer sa composition de ménage, et nous pourrions, ensuite, faire les démarches auprès de l'Ambassade »*. In het verzoekschrift worden geen documenten bijgebracht met betrekking tot de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg in Luik, noch met betrekking tot de démarches die blijkens de voormelde email gepland werden bij de ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten, maar wordt aangevoerd dat hij geen onderdaan van de Verenigde Arabische Emiraten is en dat indien verzoeker deze nationaliteit zou hebben en naar Europa had willen komen hij via een studentenverblijf of arbeidsvergunning naar België zou gekomen zijn. In de aanvullende nota van verzoeker worden evenmin stukken bijgebracht met betrekking tot de procedure staatloosheid die zou zijn opgestart noch stukken waaruit kan blijken dat verzoeker de ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten in België heeft gecontacteerd. De Raad kan slechts vaststellen dat geen stukken voorliggen met betrekking tot de procedure staatloosheid die verzoeker zou hebben opgestart. In zoverre verzoeker in de aanvullende nota aanvoert dat verzoeker staatloosheid niet eens zou kunnen aanvoeren voor de rechtbank van eerste aanleg indien de Raad de beslissing van het CGVS zou bevestigen, wijst de Raad er op dat hij enkel bevoegd is in het kader van het huidige beroep de nood aan internationale bescherming van verzoeker in zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te beoordelen en dat de familierechtbanken in België exclusief bevoegd zijn inzake vorderingen inzake de staat van de persoon, waartoe het al dan niet bezitten van een nationaliteit behoort. De Raad spreekt zich in onderhavig arrest niet uit over de vraag of verzoeker al dan niet staatloos is, maar wel of hij voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van Abu Musa en er in 2016 definitief vertrokken is, zoals hij beweert. Bijgevolg maakt verzoeker ook de systematische discriminatie waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in Abu Musa, niet aannemelijk. Verzoekers betoog dat verwerende partij geen studie heeft gemaakt van de behandeling van de Arabieren van de Perzische Golf-eilanden door de Iraanse autoriteiten, dat de inheemse Arabieren opzettelijk niet geïnteresseerd zijn in de Iraanse cultuur van het volk dat hun eiland heeft gekoloniseerd is bijgevolg niet dienstig.

Hierboven werd vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijkt duidelijkheid te verschaffen over zijn land van herkomst dan wel land van gewoonlijk verblijf. In zoverre verzoeker aanvoert zich te hebben bekeerd tot het protestantisme en om die reden te zullen worden vervolgd en de reactie te vrezen van de Iraanse autoriteiten en zijn familie in geval van terugkeer, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker het voor de asielinstanties onmogelijk maakt om vast te stellen ten aanzien van welk land van nationaliteit dan wel land van gewoonlijk verblijf zijn vrees voor vervolging omwille van zijn bekering tot het protestantisme moet worden beoordeeld en bijgevolg ook het risico dat hij aldaar zou lopen omwille van zijn bekering tot het protestantisme niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog dat hij graag naar de kerk gaat, het niet betwist is dat hij gedoopt is, hij de waarden van de protestantse godsdienst heeft begrepen, het niet om een opportunistische bekering gaat en hij bij terugkeer niet alleen de reactie van de Iraanse autoriteiten maar ook die van zijn familie omwille van zijn bekering, is bijgevolg niet dienstig.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET